

Zneužívání: 54. Umlčování žen a znechucené odfrknutí Boží

Zneužívání

Umlčování žen a znechucené odfrknutí Boží

„Ženy nechť ve shromáždění mlčí. Nedovoluje se jim, aby mluvily; ženě se nesluší mluvit ve shromáždění (protože pro ženu je hanebné mluvit ve shromáždění).“

Význam tohoto citátu z 1. Korintským 14,34-35 je zřejmý, že? Bůh umlčuje ženy a apoštol Pavel to potvrdil.

Nebo možná, jen možná: Bůh i Pavel se nad touto myšlenkou znechuceně ušklíbli a odfrkli si - a my jsme to nevěděli.

Foto [Oliver Hihn](#) na [Unsplash](#)

Přístupujme s pokorou a otevřeností

Kolik z nás bylo naučeno dívat se na celý Nový zákon optikou několika málo veršů, pokud jde o Boží pohled na ženy?

Abychom však mohli správně zacházet se slovem pravdy, musíme udělat pravý opak.

Přístupujme k Písmu s pokorou a otevřeností a podívejme se na těch několik málo pasáží, které zdánlivě umlčují ženy, ve světle svědectví celku.

A bychom se mohli podívat na svědectví celého Nového zákona o ženách, musíme vědět, co jim stálo v cestě.

Zejména se musíme dozvědět, jak hluboce genderové předsudky poskvřily překlady Bible. Z Boží milosti se dostaneme k tomu, abychom viděli, co tato zaujatost před mnohými tak dlouho skrývala.

Hledejme svědectví celku

Když dovolíme našemu Pánu, aby zpochybnil to, co jsme se učili, zjistíme, že: V mnoha pasážích – včetně rozsáhlých pasáží v Pavlových listech – se hovoří o tom, že lidé, muži i ženy, slouží Bohu způsobem, který zahrnuje mluvení, kázání a vedení ve shromáždění.

Například:

V evangeliích věřili v Ježíše muži i ženy, učili se od něj a cestovali s ním. A co víc, ženy oznámily mužům vzkříšení Pána. Ženy, vyslané samotným Pánem, učily 11 apoštolů ústřední princip víry a také instruovaly muže, co mají v reakci na to dělat.

O Letnicích Duch a Slovo potvrdily, že ženy i muži mohou podle nové smlouvy mluvit „s autoritou“. Naplněn Duchem Petr prohlásil:

To je to, co řekl prorok Joel: Bůh říká: „V posledních dnech, vylijí svého Ducha na všechny lidi.

Vaši synové a dcery budou prorokovat... I na mé služebníky, muže i ženy, vylijí v oněch dnech svého Ducha, a budou prorokovat.“ (Skutky 2,16-18)

Ve Skutcích 18 Priscilla a její manžel Akvila vyučovali známého učitele Apolla. Manželé také společně vedli domácí sbor. Když je Pavel v 16. kapitole listu Římanům pozdravil a pochválil a nazval je „mými spolupracovníky v Kristu Ježíši“ (v. 3), jmenoval Priscillu na prvním místě, čímž ji veřejně potvrdil a naznačil, že v tomto týmu *služby* zastává vedoucí pozici.

V listu Římanům 16 Pavel pozdravil řadu křesťanských spolupracovníků, mužů i žen. V 1. Korintským 16,16 Pavel církvi řekl, jak se má k takovým pracovníkům chovat: „*podřizujte se takovým a všem, kdo se připojují k dílu a pracují na něm*“. Některé české překlady vkládají slova, která se týkají pohlaví a naznačují něco jiného, ale Pavel věřícím nařídil, aby se podřizovali jak mužským, tak ženským vedoucím.

A v Pavlových listech Timoteovi je jediná další novozákonní pasáž, která jako by ženy umlčovala, vyvážená pasáží, která říká pravý opak¹.

V 1. Timoteovi 2,12 čteme:

Nedovolím ženě, aby učila nebo převzala autoritu nad mužem; musí být zticha.

Ach, ale ve 2 Timoteovi 2:2 Pavel říká Timoteovi:

To, co jste mě slyšeli říkat v přítomnosti mnoha svědků, svěřte spolehlivým lidem, kteří budou také způsobit učit ostatní.

Některé překlady Bible nahrazují slovo „lidé“ slovem „lid“. Bůh však inspiroval Pavla, aby vyzval spolehlivé *anthroposy* – lidi, muže a ženy – k tomu, aby byli vyškoleni jako učitelé.

Viz Pavlovo potvrzení: Všichni mluví

Podívejme se tedy znovu na 1. Korintským 14,34-35. V NIV začíná slovy: „Ženy mají ve shromážděních mlčet.“

Přesto nás mnoho v Novém zákoně, mnoho v Pavlových spisech, a dokonce i velká část 1. Korintským 14 varuje před přijetím „samozřejmého významu“ těchto slov.

Začněme třeba tím, že Ježíš ani Pavel nepraktikovali pravidlo „ženy musí mlčet“. A co víc, Pavel to neučil ani ve zbytku toho listu, kde tyto dva verše leží.

Podívejme se tedy, co následuje před a za těmito verši, co mohlo být našim očím skryto.

V 1. Korintským 11,1-16 Pavel potvrzuje, že se ženy modlí a prorokují na veřejnosti. Tato pasáž má svá úskalí. Avšak místo toho, aby Pavel zakazoval ženám prorokovat nebo se modlit nahlas, vychází z předpokladu, že máme dělat obojí.

V 1. Korintským 14 Pavel učí věřící, jak máme komunikovat, když se shromažďujeme – a zejména osvědčené postupy, jak mluvit nahlas. Píše o relativní hodnotě mluvení v jazycích oproti prorokování. Zdůrazňuje, že je důležité říkat to, co je skutečně ohleduplné, skutečně užitečné.

Ve 33 verších

Pavel potvrzuje „každého“ a „všechny“.
kdo mluví v církevním shromáždění,
pokud ...

*„Následuje cestu lásky
a horlivě touží po darech Ducha,
zvláště prorocství.“*

Každý, kdo totiž mluví jazykem, nemluví k lidem, ale k Bohu... Ale **ten**, kdo prorokuje, mluví k lidem pro jejich posílení, povzbuzení a útěchu...

Když se tedy sejde **celá církev** a všichni budou mluvit jazyky a přijdou zvědavci nebo nevěřící, nebudou říkat, že jste se zbláznili? Jestliže však přijde nevěřící nebo zvědavec, zatímco všichni prorokují, budou usvědčeni z hříchu a všichni je postaví před soud, protože se obnaží tajemství jejich srdcí. Padnou tedy na zem a budou se klanět Bohu a volat: „Bůh je opravdu mezi vámi!“

Co tedy máme říci, bratři a sestry? Když se sejdete, **každý z vás** má nějaký chvalozpěv nebo slovo poučení, zjevení, jazyk nebo výklad. Všechno je třeba dělat tak, aby se církev budovala. (1 Kor 14,1-3.23-26)

Zvažte, proč mezi těmi, kteří ženy umlčují, nemusí být Pavel

Ve verších 34-35 čteme:

Ženy by měly v církvích mlčet. Nesmějí mluvit, ale musí být v podřízenosti, jak říká zákon. Pokud se chtějí na něco zeptat, mají se doma zeptat svých manželů, neboť je hanrbné, aby žena v církvi mluvila.

Proč bychom tato slova nemohli brát za bernou minci?

Kontrast s tím, co bylo předtím

Pavel znovu a znovu nabádá: *Když se sejdete, **každý z vás** přispěje tak, jak ho Bůh vede. Každý mluvte. Duchem. V lásce.*

„Kdokoli“ a „každý“ zahrnuje i ženy. Takže...

Inspirovaný pisatel Bible najednou popřel vše, co právě řekl?

Tón, který Pavel nasadil bezprostředně poté

Nebo snad Boží slovo pochází od vás? Nebo snad jste jediní, ke komu se dostalo? Pokud

si někdo myslí, že je prorok nebo jinak obdařený Duchem, ať uzná, že to, co vám píšu, je Pánův příkaz. Pokud to však někdo ignoruje, bude sám ignorován. (1 Kor 14,36-38)

Pavel trpělivě vysvětluje: „Každý může mluvit.“ Pak Pavel náhle prohodí: „Ženy musí mlčet.“ Pak Pavel náhle přejde od vysvětlování k nadávkám. Proč se však rozčiluje – a na koho?

Když trvá na tom, že to, co napsal, je „Pánův příkaz“, který se nesmí ignorovat, má zřejmě na mysli něco konkrétního. Ale co?

Odmítli snad Korinťané učení „ženy nemohou mluvit“?

Nebo to byli oni, kdo to učili?

Zdůraznil Pavel ono, že „každý může mluvit“, protože věděl, že představitelé sboru v Korintu tvrdí opak? Vyzval je zde k tomu?

Když Pavel zařadil dva verše umlčující ženy, citoval to, co říkali sami Korinťané – aby s tím nesouhlasili?

Pavův vzor učení v 1. listu Korintským

Pavův vzor učení v 1. Korintským

V celém prvním listu Korinťanům Pavel používá určitý vzorec vyučování:

- *Citoval výroky, které mu korintští věřící řekli nebo napsali.*
- *Poté na tyto výroky odpověděl nebo je vyvrátil.*

Je to podobná technika, jakou Ježíš použil v Kázání na hoře, když znovu a znovu prohlašoval: „Slyšeli jste, že bylo řečeno ... Ale já vám říkám ...“.

Pavel Korinťanům v podstatě řekl: „Vy jste řekli, že ... Ale já vám říkám ...“.

Přesto *neříkal* vždy: „Vy jste to řekli.“ Místo toho Korinťany prostě citoval a pak jim odpověděl. Ti by věděli, co sami řekli. My to nevíme – ale Písmo nám dává vodítka.

Nápověda dvou odfrknutí

„Křesťanští učenci se snažili přesně určit, kde Pavel citoval slova jiných,“ vysvětluje autor David Hamilton. „Důležitou indicií, že citoval cizí názor, bylo použití malého slova – malého řeckého slova, které se do češtiny často ani nepřekládá“.

Toto řecké slovo vypadá spíše jako malé písmeno **n** s uvozovkami nad ním. Připomíná tedy obrázek nosních dírek – a vyjadřuje odfrknutí, ušklíbnutí.

Hamilton říká, že toto drobné slovíčko „řečtí badatelé nazývají ‚expletive of disassociation‘“ a nejbližší český ekvivalent by zněl: „Cože?“ nebo „Nesmysl!“ nebo „V žádném případě!“.

Byla to Pavlova verze oného: „Ale já vám říkám!“.

Toto drobné slůvko se objevuje *dvakrát* hned po výroci umlčujících žen.

[frk!](Nesmysl!) Pochází Boží slovo od vás? [frk!](Cože?) Jste snad jediní, ke kterým se dostalo?²

Je neuvěřitelné, že mnoho překladů Bible tyto dva výrazy ušklíbnutí vynechává. Několik z nich, jako například KJV a RSV, překládá pouze první z nich jako „Cože?“.

Snad nejméně poctivé ze všech jsou NIV, NASB a ESV, které překládají obě chrčení jako „nebo“. Uznávají tedy dva výskyty téhož řeckého slova – ale skrývají jeho význam a pohrčívají jeho sílu.

Slyšte ten výbuch, když Bůh odfrkne

Takže ... jakou sílu může mít jedno nebo dvě frknutí?

Zeptejme se Izraelců. Poté, co vypochozovali z Egypta a přešli Rudé moře, zpívali o tom, co se stalo, když Bůh dvakrát odfrkl.

Při výbuchu tvých nosních dírek
vody se nahromadily.
Vzdouvající se vody se vztyčily jako hradba;
hluboké vody se srazily v srdci moře.

[Když se nás egyptské vojsko pokusilo pronásledovat:]
Ty jsi foukal svým dechem,
a moře je přikrylo. (Ex 15,8.10)

Zeptejme se Davida. Napsal dvě téměř identické písně, které o tom svědčí: „Hospodin ho vysvobodil z rukou všech jeho nepřátel a z rukou Saula“. Klíč ke všemu: Boží odfrknutí.

Z jeho chřípí stoupal dým ...
Rozdělil nebesa a sestoupil ...
Mořská údolí byla odhalena
a základy země byly obnaženy
na Hospodinovo pokárání,
na závan dechu z jeho chřípí.
(2. Samuelova 22,1.9.10.163)

Zeptejme se Ježíše. Odfrkl si jen několik dní před svým ukřižováním a vzkříšením, i když to naše české překlady obvykle neuvádějí. Lazar zemřel, Ježíš přišel a nejprve Marta a pak Marie mu vyšly vstříc.

Když Ježíš viděl, že [Marie] pláče a že Židé, kteří přišli spolu s ní, také pláčou, byl hluboce pohnut v duchu a znepokojen. (Jan 11,33)

Hluboce pohnut? Ano! Ale řecké slovo neznamená „opravdu smutný“ nebo „naplněný lítostí“. Místo toho nám říká: Ježíš se rozčílil, [odfrkl si hněvem](#).

Sledujme, jak rozbíjí umlčování žen

Odfrknutí se může zdát jako maličkost – příliš banální na to, aby se dalo přeložit, aby mělo nějakou váhu nebo aby něco změnilo.

Ale když Pán frkne, má to velkou váhu. Vyjadřuje to jeho hluboký hněv. Signalizuje, že se zvedá k činu.

Pán si odfrkne
když se vzbouří *proti*
čemukoli, co neúprosně
utlačuje, zneužívá, umlčuje, zabíjí.

Pán chrčí
když povstává *pro*
kohokoli, kdo houževnatě
k němu s vírou vzhlíží.

Hospodin si odfrkl, když povstal, aby vysvobodil Izraelity z otroctví, Davida z týrání – a každého, kdo v něj věří, z neúprosného sevření smrti.

Když jsem se konečně odvážila nahlédnout do 1. listu Korintským 14, uslyšela jsem to i tam.

- Verš za veršem potvrzuje svědectví celého Nového zákona – že každý v Kristově těle má svůj hlas a měl by ho používat k Boží slávě.
- Dva verše citují odlišný názor: „Ženy by měly v církvi mlčet.“
- **Dvě odfrknutí** pronesená v rychlém sledu za sebou vyjadřují naprosté znechucení nad touto myšlenkou.
- Výtku varuje ty, kteří by chtěli umlčet polovinu církve: „Sami budou ignorováni.“

Nyní mohu svědčit i já: *Náš Pán se hněvá. A On zasahuje. V náš prospěch.*

Z jeho chřípí vychází závany dechu.
rozbíjí neúprosné umlčování žen
Ježíš zemřel a vstal z mrtvých
aby je plně vykoupil.

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Více o toxických církevních systémech

- [Šikana ve sboru](#)
- [Ve sboru se mi vyhýbají](#)
- [Klany ve sboru](#)
- [Násilníci, které nevidíme](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické – od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale – hurá! Hurá! Hurá! – Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)